

Ινστιτούτο Φιλοσοφικών Ερευνών

www.philosophical-research.org

Απόστολος Πιερρής

ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ;

17 Μαΐου 2023

Το Νεοελληνικό κράτος στήθηκε σε ένα φανταστικό αφήγημα ότι η ουσία και η σωτηρία του Ελληνισμού βρίσκεται στην Ευρώπη.

Στήθηκε σαν Προτεκτοράτο των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων – επίσημα αναγνωρισμένο υπό προστασία, υπό τις Προστάτιδες Δυνάμεις.

Στήθηκε με την στρατιωτική, πολιτική, διπλωματική, οικονομική παρέμβαση της Δύσης. Και είναι διαχρονικά εξηρημένο στρατιωτικά, πολιτικά, διπλωματικά, οικονομικά, και αλλοίμονο και πολιτιστικά – από αυτήν.

Στήθηκε σαν εγκάθετο αλλοτρίων συμφερόντων στον μεγαλοδύναμο χώρο του κεντρικού Συστήματος της Ιστορίας.

*

Και τα προηγούμενα του στησίματός του δεν προοιωνίζαν καλή έκβαση.

Μια μυστική Εταιρεία με ωραίο όνομα ξεκινάει την διεργασία. Επιλέγεται το σκότος για να ευοδωθεί τάχα το φως. Το ψεύδος και η απάτη συστηματικά αγκιάζονται ως μέσα για έναν αόριστο ιερό σκοπό, - και αυτό στον πολιτισμό του φωτός που λατρεύοντας το κάλλος φανερώνει και τα αιδωία.

πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ· ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα ὅτι ἐν θεῷ ἐστὶν εἰργασμένα.

Κατὰ Ιωάννην, 3, 20-1

Ίδια με τις πύλες του Άδη είναι εχθρός μου εκείνος που άλλα κρύβει μέσα του κι άλλα λέει, ψέλνει ο Όμηρος το Ελληνικό Δωρικό βίωμα με το στόμα του αρχετυπικού ήρωα παλληκαριού Αχιλλέα:

***έχθρός γάρ μοι κείνος όμώς Αΐδαο πύλησιν,
ός χ' έτερον μέν κεύθη ένί φρεσίν, άλλο δέ είπη.***

Ιλιάς, Ι, 312-3

Και το άφιλο ψεύδος που κηλιδώνει το βαθύ μυστήριο καλυπτόμενο υπό τον μυητικό πέπλο του, αποτυγχάνει σε όλα τα σχέδιά του της απάτης. Η Επανάσταση γίνεται από το Παλληκαρίσιο πνεύμα των νέων Δωριέων. Και καπελώνεται ευθύς από ανίερη συμμαχία ντόπιων αρχοντάδων και ευρωπαϊστών φαφλατάδων.

Και οι μυστικοί κοκορομαχούν μεταξύ τους. Ο Κάλβος, μετά την δημοσίευση των Ωδών του, έρχεται τότε στο Ναύπλιο για λίγους μήνες, συναντάει το ηγετικό τέλμα που όζει, φεύγει και δεν ξαναέχει ποιητική έμπνευση. Και σβύνουν όλα βουλιάζοντας σε οικονομικά σκάνδαλα δανείων και εμφύλιους και την ισχύ του Αιγύπτιου Αρβανίτη. **Οπότε παρεμβαίνει η Ευρώπη για να στήσει το χρήσιμα σαθρό οικοδόμημα, εργαλείο υποτέλειας του Ελληνισμού.**

Η κακή μέρα φαίνεται από το πρωί.

Και έρχεται ο Ήρωας να σώσει το ναυάγιο. Και νωγάει σωστά.

«Το βαθύ και διορατικόν του Καποδιστρίου βλέμμα ανεκάλυψεν ευθύς εξ αρχής το βαθύ χάσμα, όπερ διεχώρισε προ αιώνων ήδη την Δύσιν από της Ανατολής, την Ευρώπην από της Ελλάδος, ενόησε την ουσιώδη και προαιώνιον διαφοράν, ήτις διακρίνει τα Ευρωπαϊκά έθνη από της Ελλάδος και της Ανατολής, εστάθμισε τας ιστορικές συνεπείας του σπουδαιοτάτου τούτου γεγονότος, συνεδύασεν αυτάς προς τας ενδεχομένας εν τω μέλλοντι εκ της τοιαύτης ή τοιαύτης συμπληρώσεως του χάσματος τούτου, και εξήγαγε το ορθόν συμπέρασμα, ότι, εάν επαπειλούσι κίνδυνοι το νέον κράτος εξ ανατολών άμα και εκ δυσμών, επιφοβώτεροι ήσαν οι εκ της Δύσεως ηθικοί παρά τους εκ της Ανατολής υλικωτέρους».

Δ. Βερναρδάκης, *Καποδίστριας και Όθων*, (Επιστολιμαία Βιβλιοκρισία των *Ιστορικών Αναμνήσεων* του Ν. Δραγούμη), 1875 (Εκάτη, 2009), σελ. 132-3

Ο κίνδυνος από την Δύση είναι βαθύς και πολιτισμικός: ο Ευρωπαϊσμός προκαλεί και συνιστά Αλλοτρίωση, άρα εξουθένωση. Ο κίνδυνος από την Ανατολή είναι γνωστός και περιορισμένος: εντάσσεται στην αυτοκρατορική ιδέα του Κυρίου των Δυνάμεων. Το πρώτο είναι ζήτημα ταυτότητας, δηλαδή οντολογικό και υπαρξιακό, ζήτημα αιώνιου καθορισμού. Το δεύτερο είναι θέμα γεωπολιτικών δομών και συσχετισμών ισχύος στον χρόνο.

Αλλά ο Ήρως συναντάει, εν γνώσει του, την μοίρα του. **Ο ομορφότερος των Ελλήνων φονεύει τον σοφώτερο. Το παλληκάρι του Απολλώνιου Ταΰγετου σκοτώνει τον Λυκούργο του.** (Πβ. Π. Γιαννόπουλος, Νέον Πνεύμα, 1906).

Ο Ελληνισμός σφαδάζει διχοτομημένος, όπου ο θύτης είναι μεγαλύτερο θύμα από το θύμα του.

Η μοίρα του Νεοελληνικού κράτους είναι σφραγισμένη από την ύβρη του γεννησιμιού του. Και η Νέμεση εκτελεί το ανεξίλαστο έργο της.

Λάθος στημένο, κακοθανατισμένο.

*

Τι φταίει για την άθλια κατάντια μας;

Το χείριστο, η αλλοτρίωση, η απώλεια της πολιτισμικής ταυτότητάς μας.

Και τι προκαλεί την αλλοτρίωση στις ηγετικές ελίτ του Νεοελληνικού συστήματος;

Όχι η Ευρώπη, αλλά ο Ευρωπαϊσμός. Ευρώπη είναι ένας πολιτισμός, άλλος και διαφορετικός από τον δικό μας, αλλά με το οικείο του μεγαλείο. Ευρωπαϊσμός είναι μια αρρώστια που σε κάνει να χάσεις τον εαυτό σου χωρίς να βρεις εκείνο που ονειρεύεσαι.

Και σε αυτήν την οικτρή κατάσταση μεσεμβρατούν οι μωρόπιστοι του Ευρωπαϊσμού, αλλά και οι πόνηροι υποκριτές που προφασίζονται το κατ' οικονομίαν της υποταγής στην Δύση για να γλυτώσουμε από την Ανατολή. Οι δεύτεροι προσγειώνουν και τους ονειροπαρμένους της δύσης στην ωμή εμπέδωση του «δανικού» της Ευρωπαϊκής ευζωίας με έναν καταγέλαστο πιθηκισμό.

Και επειδή ο υψηλός πολιτισμός είναι το άνθος ενός συγκεκριμένου συστατικού βιώματος που εκφράζεται σε έναν ωρισμένο τρόπο βίου (οδούς σκέψης, ιεραρχίες αξιολογικές, συνήθειες), - με την αοριστία της αλλοτριωμένης ύπαρξης (ούτε το οικείο ούτε το ξένο) δεν έρχεται η άνοιξη της πολιτισμικής ανθοφορίας.

«Η ποίησης παρὰ μεν τοις αρχαίοις ήτο άνθος νεότητος και υγείας, σήμερον δε εν Ευρώπη είναι εξάνθημα οργανισμού νοσούντος και θρήνος πάσχοντος ανθρώπου. Αν ανακτήσωμεν ποτε την προγονικήν εύκλειαν πιθανόν είναι ν' αναβλαστήση το αρχαίον άνθος επί του γενεθλίου αυτού εδάφους· αν νοσήσωμεν ως οι Φράγκοι, θέλουσιν εκπορευθή βεβαίως και εκ των υμετέρων χειλέων αληθούς οδύνης κραυγαί. Μέχρις ου όμως το έτερον τούτων συμβή, πολύ φοβούμεθα ότι αντί ποιήσεως θέλομεν έχει ή ψυχράς κλασσικών μιμήσεις ή παιδαριώδεις Βυρωνισμού παρωδίας».

Ε. Ροΐδης, *Δραματικός αγών, Κρίσις της των αγωνοδικών επιτροπείας*, 1877, (Δ. Δημητρούλης, *Η Διαμάχη για την ποίηση*, 2011), σελ. 246

Αναφέρεται βέβαια στον κλασικισμό και τον ρομαντισμό της εποχής του, αλλά το νόημα ισχύει γενικότερα κατά την αντιπαράθεση μεταξύ της Ελληνικής μορφοκρατίας του κάλλους και της Ευρωπαϊκής συναισθηματικής εκφραστικότητας του υποκειμένου.

Ο Ελληνισμός είναι ή του ύψους ή του βάθους. Του φωτεινού ύψους όπου πετάει ο αετός. Του σπητόμενου βάθους όπου σέρνονται τα σκουλήκια. Ακροβατούμε οι Έλληνες στο στενό σαν τρίχα μονοπάτι του «τέλους» χωρίς δίχτυ ασφαλείας. Λιώμα αν πέσουμε.

Στον Νεοελληνισμό χάσαμε την σιγουριά μας γιατί χάσαμε τον εαυτό μας. Και γκρεμιστήκαμε.

Ηγετικές ομάδες χειρότερες από ξενόφερτες, - ελίτ εγχώριες κομπλεξικές ξενόφιλες, δηλητηρίασαν τις λαϊκές ρίζες για να μην βλαστήσουν, ανθίσουν. Οι βεβλαμμένοι δεν σκέφτηκαν ότι έτσι δεν θα έχουν και καρπούς που τους ενδιέφερε. Αλλά και αυτό δεν τους ενοχλούσε τόσο, αφού βασιζόνταν στην εξάρτηση, στην Ευρωπαϊκή διασωλήνωση και στην επαιτεία για να συντηρούνται Ό, τι επιπροσθέτως απέφερε η εκμετάλλευση των γηγενών αρκούσε. Αλλά και πάλι δεν υπολόγισαν ότι τον άχρηστο δεν τον θέλεις ούτε για δούλο όταν σου γίνει βάρος.

Τρεις είναι οι πυλώνες της διαχρονικής ταυτότητας του πολιτισμικού Ελληνισμού: το Κλασσικό, η Ορθοδοξία και η Δημοτική Παράδοση (αντιστοιχώντας στις τρεις χρονικές περιόδους, την αρχαία, την μέση και την νέα).

Το Νεοελληνικό επίσημο αφήγημα έκανε ώστε ο πρώτος να προσεγγίζεται μέσω Ευρώπης, ο δεύτερος να ανακαινισθεί με ένα μείγμα Καθολικής διοικητικής και κανονιστικής θεολογίας αφ' ενός, Προτεσταντικού δε ηθικισμού και πρωτοχριστιανισμού αφ' ετέρου, ο τρίτος δε να περιφρονηθεί επαινούμενος ως φολκλόρ.

Διερρώγη έτσι η ενότητα του Ελληνισμού, με κάθε πυλώνα του παραμορφωμένο. Διαμελίσθηκε έτσι ο Διόνυσος, και διαμοιράσθηκαν τα ιμάτια της πολιτισμικής μας ταυτότητας.

Αλλά ο Απόλλων δεν πάσχει, και ο Χριστός πάσχει απαθώς.

Η φύση και ο λαός δεν αλλάζουν και δεν αλλοτριώνονται.

Και έτσι το οικοδόμημα του Ευρωπαϊσμού στην Ελλάδα δεν στεριώνει δυο αιώνες τώρα. Έχει την μοίρα της Συνόδου της Φλωρεντίας.

Βρίσκεται στα τελευταία του, βοηθουσών θεία βουλήσει και των τεκτονικών μεταβολών που συμβαίνουν στο παγκόσμιο σύστημα.

Οι πολιτικές διαμάχες, οι ακαδημαϊκοί φαρισαϊσμοί και παιδαριώδεις επιστημονικότητες, η Εκκλησιαστική ανεπάρκεια και απιστία, οι έριδες και οι υπολογισμοί της οικονομικής ολιγαρχίας, η καταρράκωση και παντελής αναξιοπιστία όλων των θεσμών του δημόσιου και ιδιωτικού βίου, η απελπιστική ανοησία της προβαλλόμενης αντίδρασης στο νεοελληνικό σύστημα, το φαιδρόν της δημοσιογραφίας, το γελοίο της λογοτεχνίας και καλλιτεχνίας, η πολιτιστική έρημος, το πομπώδες της επισημότητας, το θράσος της ανικανότητας, - όλα αυτά δεν έχουν σημασία και είναι μέρος του σχεδίου της ιστορίας.

Όλα μετέχουν και ομνύουν στον Ευρωπαϊσμό, και το κέντρο και το περιθώριο, και το πάνω και το κάτω του συστήματος, και το σύστημα και το αντισύστημα. Φτάσαμε σε καιρούς φοβερούς.

Οι εκλογές δεν έχουν σημασία.

*

Απόλλωνος τελειούται βουλή.

Γκρέμισε την Σπάρτη του και την Ελλάδα του, και ο Χριστός της Πόλη
του, όχι το βδέλυγμα της αλλοτριώσης.

Το σκοτάδι είναι βαθύτερο πριν το ξημέρωμα.

Η Επανάσταση είναι πολιτισμική.

Για να ξαναβρούμε την ταυτότητά μας στους τρεις πυλώνες της.

- Γνώθι σαυτόν.
- Εδιζησάμην εμεωυτόν.
